

Csutka és az éjféli látogató

Esteledett már, amikor Csutka manó hazatért az otthonába és felhörpintette a kakaóját.

Olyan fáradtság tört rá, hogy a vajás kenyerét már majdnem félálomban ette meg. Félig elrágta a kenyerét, fogpiszkáló nagyságú fogkeféjével megsúrolta a fogait, és beleájult az álmvilág pihe-puha csendjébe, káprázatába.

Amikor manó földön éjfél t h u h o g o t t a b a g o l y, k o p o g t a t t a k C s u t k a a b l a k á n. A k i s m a n ó m é g a z á l o m s i p k á j á t i s a f e j é r e h ú z t a, h o g y n e h a l l j a a z a j t, d e a z ö r g é s s é e r ő s ö d ö t t k o p o g á s r a m á r s z ó s z e r i n t f e l r i a d t é s k i d u g t a a f e j é t a z a b l a k o n. E g y c s e r e b o g á r n é z e t t v e l e f a r k a s s z e m e t, a b o g á r h á t á n e g y p i c i n y k e t ü n d é r l á n y k a, B o r ó k a ü l t. – C s u t k a, k é r l e k, g y ó g y í t s d m e g a z i k e r t e s t v é r e m e t, P i r i k é t, f e l s z ö k ö t t a l á z a é s e r ő s e n k ö h ö g.

Csutka felpattant a cserebogár hátára, a nyeregbe, majd zúgva szelték át a kiserdőt, s tündérbirodalomig meg sem álltak. Ott találták a palota küszöbén a lázban égő piros hajú kislányt, aki a testvére keresésére indult, majd fáradtan a küszöbre rogyott és elaludt. Csutka és Boróka becipelték őt az ágyikójába, vizes levelekkel beborogatták arcát, kezét és lábát, s hajnalig szorgalmasan cserélgették a borogatásokat. Éppen kelt fel a nap, amikor Boróka halkán odasúgta Csutkának: - A láz csillapodni látszik, de a köhögésére meg kell szerezniünk a mentholvirág leveleit, abból kellene teát főznünk.

Csutkának borsódzott a háta a gondolattól, hogy a titkos barlangon átkeljen és a néma völgyben keresni kezdje a különös illatú gyógyvirágot. – Te Boró, tudod, hogy azt a virágot húsevő növények veszik körül? Ha a cserebogár paripád alacsonyabba száll a kelleténél, mi leszünk az aznapi reggelijük. A kis manó kulacsot akasztott a nyakába, a zsebeit pedig megtömte sonkás pogácsákkal. Boróka a tarisznyájába rakott bőséges eledelt, majd nekivágtak a kegyetlen útnak.

A titkos barlang bejáratánál két denevér körözött, tizszer nagyobbak lehettek, mint ők. – Fejeket behúzni, támadunk – kiáltotta a cserebogár. Mivel a denevérek éjjel a legéberebbek, hajnalra elfáradnak, elálmosodnak. Csutka egy apró kis cselhez folyamodott, bedobott két pogácsát a bokrok közé, s míg a denevérek a zaj után

kutattak, addig ők villámgyorsan beosontak a barlang bejáratán. Teljes sötétségben szeltek át a tekergő alagutat, s mire elérték a végét, Csutka belefűjt a varázssípjába s a barlang elé kitudja honnan, egy sziklatömb gurult hirtelen. A denevérek hiába eredtek utánuk, hála a manónak, már csak a vijjogásukat lehetett hallani. Boró és Csutka körülnézett a sziklatömb tetejére állva, észrevették a mentholvirágot a húsevő növények között pompázva.

- Az áldóját – mondta Csutka, ha odarepülünk valahogy, s lehajolunk a virágért, szusiként végezzük a húsevők gyomrában.

- Ugyan már, ne izgulj, amíg engem látsz, mondta Boróka, majd felemelkedtek a magasba és a virág fölé érve, a tündér minden irányba sonkás pogácsát kezdett szétszórni. A húsevők csak tátogtak és falatoztak, Boróka pedig egy szempillantás alatt lecsippentette a sövényvágó ollójával a mentholvirág levelet. A húsevők rá se hederítettek, fuldokolva nyelték a pogácsákat, Csutka a hasát fogta a nevetéstől, ahogy hallotta a csámcsogásukat, csuklásukat.

- Boró, Boró, te észbontó. Amilyen parányi vagy, olyan ravasz – dicsérte a kislányt a manó, majd ismét belefűjt varázssípjába és mielőtt a sziklatömb teljesen elgurult volna a barlangnyílásból, arany port fűjt a barlang szájába. A denevérek eddig is aludtak, mint a tej, de amikor meghallották a szikladübörgést és kezdtek éppen észhez térni, beleszipantottak az aranyporba, s úgy dőltek el tőle, mint a féltégla. Talán napokig is aludtak. A mentősereg azonban nem várakozott tovább, hazazúgattak, a gyógylevélből teát főztek. Míg Pirike kortyolgatta a finom nedűt, addig Csutka elmajszolta a zsebéből előkotort pogácsákat.

A piroshajú tündérleány hálásan pislantott a manólegényre és ikertestvérére, Borókára.

Estére már jobban érezte magát és éjszaka az igazak álmát aludta. Boróka és Csutka nem csak éjszaka aludtak, hanem átszunyókálták a másik napot is. Manócskánk álmában denevérekkel harcolt és húsevő növények elől menekült. Nem igazán értette, hogyan tudnak a virágok futni, de az álom már csak ilyen, megizzasztja még a manókat is.

Vége